



Какво говорѣла запалената лампа.

Било вечерь. На масата свѣтѣла лампа. Владю стоялъ самъ въ стаята надъ книга на масата. Той се загледалъ въ лампата, замислилъ се и изведнажъ му се сторило, че нѣкой му говори изъ нея. Той се вслушалъ. И, наистина, лампата му говорѣла:

„Слушай хубавичко, Владю, ще ти разкажа какво има въ мене.

„Отдавна, много отдавна на една частичка, отъ слънчевата свѣтлина много се пощѣло да попжтува; отъ много врѣме тя стояла на слънцето и искала да знае, какво става по други мѣста. Еднажъ тя се откъснала отъ слънцето и полетѣла като мълния; по пжтя ѝ останала дияра и това било *слънчевъ лжчъ*. На пжтя си срѣщнала земята. Тогава на земята нѣмало хора, нѣмало и дѣчица, които да си играятъ съ слънчевата свѣтлина и си правятъ зайчета или поне да си играятъ на ржчни сѣнки. Само равенъ островъ се надигалъ изъ морето; голѣми крокодили и грамадни гущери пълзѣли по него. Дървесата простиратъ своитѣ клони къмъ небето като надигнати ржцѣ. Листата на дърветата тогава, както и сега, жадно всмуквали слънчевата свѣтлина, — тѣй жадно, както малкитѣ дѣчица бозаятъ отъ майкитѣ си. Не пѣли птички: било мирно и тихо. Не прѣхвъркали пеперудки, не цвѣтѣлъ нито единъ шаренъ цвѣтъ.